

[Chr. Madsen.]

socialminister ikke kan undlade snarest muligt at lade bestyrelsen for statens åndssvageforsorgs indstilling gå videre til det høje ting. Samtidig gjorde den højtærede socialminister opmærksom på, at lovforslaget ikke kan færdigbehandles i indeværende samling.

Når man læser betænkningen om forsorgscentret for Sydøstjylland m. v. og andre betænkninger om åndssvageforsorgen, kan man ikke forstå, hvorfor der stadig skal være så store og så alvorlige vanskeligheder de steder, hvor vore mest handicappede medmennesker må opholde sig. Årsagen er naturligvis den, at det offentlige ikke investerer de fornødne millioner inden for den sociale sektor, hvor det offentlige har forpligtet sig til at tage sig af opdragelse, undervisning og ophold for vore åndssvage handicappede medborgere. Når man i dette høje ting taler om besparelser i de offentlige udgifter — det sker jo ofte, selv om der er gode konjunkturer — rammes bl. a. åndssvageforsorgen af nedskæringer, som igen forårsager, at folketinget med mellemrum får betænkninger, der fortæller om meget dårlig behandling af medmennesker inden for forsorgen med virkninger, der når ud til mange hundrede hjem uden for forsorgen.

Selv om jeg ikke har set forholdene på forsorgscentret i Sydøstjylland, har betænkningen tydeligt nok fortalt, at der så godt som intet er tilbage af det, der for 60 år siden blev kaldt fremskridt inden for åndssvageforsorgen. Det eneste, som de sagkyndige er enige om, er, at anstalten ligger på et smukt areal ved Vejle Fjord, men ellers bliver alt omtalt som dystert, sundhedsfarligt og uforsvarligt. Jeg tillader mig at spørge: kan vi være dette bekendt? Kan vi fortsætte med i dette høje ting at udtrykke megen velvilje, når et lovforslag fremsættes, og så i mellemtiden snakke om nedskæringer af offentlige udgifter uden at sikre os, at udgifterne til vedtagne love også bevilges? En eller anden kendt mand har sagt: man kan lære meget om et samfund ved at se på, hvordan det behandler de svagest stillede af sine medborgere. Jeg mener, at man også kan lære en del om kultur, for kultur er ikke noget, der kun angår skole og uddannelse, kunst og viden-

skab. Kultur angår hele vor måde at være på i alle forhold, mellem menneskene indbyrdes, i familielivet, i forholdet til børn og til ældre, i det offentlige liv, i arbejde og politik og i det her foreliggende tilfælde forholdet til de svært handicappede.

I øvrigt mener jeg, at vor kulturdebat med udtrykket kulturpause har en underlig menneskefjendsk karakter. Den sociale sektor mangler penge — ingen bekymrer sig synderligt derom; flyvemaskiner til 2-3 mill. kr. stykket styrter ned, og efter et engangsreferat i dagspressen er det glemt. Vi har råd til meget i vort lille land! Men investeringsretningen er der noget galt med.

Det foreliggende lovforslag om bemyndigelse til at yde lån på 15 mill. kr. til hårdt tiltrængte udvidelser og moderniseringer ved forsorgscentret Brejning kan vi tiltræde. Vi vil gerne medvirke til hurtig udbygning af alle forsorgscentre; vi mener, at vort land har råd dertil, og vi mener ikke, at denne del af offentlige investeringer nødvendigvis skal undergives den nuværende nedskæringspolitik.

Iver Poulsen: Jeg vil gerne først takke den højtærede socialminister, fordi ministeren har fremsat dette forslag om ombygning af institutionerne ved forsorgscentret for Sydøstjylland, og jeg vil også gerne takke den højtærede minister for fremsættelsestalen, der jo var udtryk for en helt usædvanlig uforbeholden tilslutning til den opfattelse, som er og som har været de uafhængiges — lige siden partiet de uafhængige fik mæle som anerkendt politisk parti i valglovens forstand i 1953 — nemlig at der i vor sociale lovgivning er så mørke pletter, at vi, som ministeren selv siger det i sin fremsættelsestale om forholdene på Brejning, simpelt hen ikke kan være dem bekendt længere.

Da VK-forslaget til lov om ministres ansvar var til første behandling her i tinget, sagde den højtærede justitsminister, at han godt forstod, at jeg som mit partis ordfører gav udtryk for hoveren over, at vor opfattelse med hensyn til en lov om ministres ansvar nu havde vundet så stor tilslutning og støttedes af VK-partierne. Dengang gjorde jeg den højtærede justitsminister opmærksom på, at der aldeles ikke var tale om hoveren fra vor side. Jeg forsøgte blot